

Za poduk in kratek čas.

Novodobna slika.

(Naslikal Ant. Solnce.)

Bil je mrzel zimski večer. Oster veter je bril po ulicah, da je luč v svetilnicah trepetala ter še slabše razsvetljevala večerno temo. Ljudje so naglo hiteli za svojimi opravili ter se stiskali v toplo obleko. Srečen je bil, kdor je mogel sedeti doma pri topli peči.

V majhni in nizki sobici v predmestju je brlela slaba luč. Tako blede in žalostno je svetila, kakor da bi se bala pokazati radovednim očem, kaj da se nahaja med štirimi stenami mrzle sobice. Toda tudi v tem polumraku se je lahko vse razločevalo.

Samo jedna postelja stoji v sobi. In ni prazna. V postelji leži bolen mož. Lice mu je blede, čelo pod neurejenimi lasmi nagrbančeno, oči zaprte in globoko upadle. Dihanje je težko in glasno.

Ob postelji pa sedi deklica kakih deset let. V rokah drži šolsko knjigo, a spustila jo je z rokami vred na kolena in pogled uprla na nasprotna vrata. Niti prosto dihati si ne upa, da bi ne vzbudila bolnega očeta, ki je ravnokar nekoliko zadremal. Kaj neki misli uboga deklica? Njene sovrstnice, ki so srečnejših starišev otroci, sedijo sedaj brezskrbno okoli svojih ljubih starišev, se igrajo s sesticami in bratci ali pa poslušajo lepe povesti, ki jih pripoveduje stara mati ali stari oče. Njih nobena ne zmisli, kaj bodo danes jedle ali kaj so že jedle, to je vsakdanja skrb pridnih starišev. Tudi naši deklici se je prej boljše godilo, a sedaj, ko so oče tako hudo zboleli, sedaj je drugače. Prej sta oba delala in služila, mati je prala, a oče je hodil na delo sedaj k temu, sedaj k onemu mestjanu. Sedaj služi samo mati. Toda kar zasluži, je premalo za stanovanje, hrano in zdravila. Kaj pa se zasluži s pranjem? Revščina, velika revščina se je naselila v majhno družino. Seveda, prej tudi niso posebno dobro živeli, ko še so bili vsi zdravi, toda gladovali niso.

Oče še so vedno spali. Ves čas sedi deklica, ob njihovi strani nepremično. Bog zna, ali je revica mislila na svoje in svojih starišev uboštvo, ali pa je mislila na kaj drugega žalostnega, kajti kdor bi ji pogledal v nedolžno oko, bi videl, da je njeno oko rosno. Nekaj kakor solza je lesketalo v lepem očesu. Hudo je, kadar mora nedolžen otrok plakati.

V tem se tiho odpro vrata. Deklica se ustraši, in solza ji kane iz očesa na lice. Ni se ji bilo treba ustrašiti, njena mati je vstopila tako tiho v sobo. Tudi materi se je brala beda in žalost raz obraz. A oče je vendar le slišal, da je nekdo prišel v sobo. Trudno je odprl oko ter pogledal po ženi. — »Kaj je?« prashal je s slabim glasom in zopet zatisnil oko. Žena ni ničesar odgovorila, temveč skrbno je spravljala na mizici pleteni robec, ki ga je imela prej ogrnjenega. Deklica pa se je ogledala, kajti zdelo se ji je, da mati na tihem joka.

»Žena, kaj si opravila?« zglesi še se enkrat proseče bolnik. Žena je res na tihem jokala. A sedaj se ni mogla več vzdržati. Glasno je zaplakala in se vrgla nad posteljo svojemu možu okoli vratu. Njene solze so močile veli obraz bolnika. Kako vroče je ljubila ta ženska svojega moža!

»Zaman, celo zaman sem hodila! Vse nas je na svetu zapustilo!« vzdihne naposled žena in se vzravna. — »Pa si bila povsod?« — »Povsod, kjer si kedaj delal. Ljudje nimajo srca za siromaka.« — »Kaj pa so ti rekli?« — »Da ne morejo vsakemu pomagati, ki je kedaj pri njih delal.« —

V sobi je nastala tihota. Prvi se je zgledil zopet bolnik: »Žena!« — »Kaj pa želiš, dragi?« — »Jaz ne

bom dolgo trpel.« — in je prijel ženo za roko. Nji pa so se začele udirati debele solze po obrazu, in tudi deklica je zaihtela. A mož je govoril resnico. — Nekoliko dni pozneje sta stali žena in deklica osiroteli ob njegovem grobu.

Po mestih živi mnogo srečnih in bogatih ljudij, a še mnogo, mnogo več ubogih, nesrečnih. To je tudi jeden znak našega časa!

Smešnica. Mesar žene po cesti dva vola. Nekdo ga sreča ter ga povpraša: »No, kam pa, vi trije?« — »Mimo četrtega!« odgovori mesar.

Razne stvari.

Domače. (Mil. knezoškofo) so se v ponedeljek popoldne odpeljali z brzovlakom na Dunaj, da se ondi udeležijo škofovskega posvetovanja, ki se vrši pod predsedstvom kardinala Schönborna.

(Volitev v V. kuriji) se vrši jutri, dne 12. marca na Štajarskem. Ako bodo slov. volilni možje storili popolnoma svojo dolžnost, bode v skupini Maribor-Feldbach zmagal posestnik in dež. poslanec Jož. Kurz, v skupini Celje-Ptuj pa sijajno naš kandidat, č. g. dež. poslanec in župnik Jožef Žičkar.

(Celjska »Domovina«) od dne 5. marca si sila domišljava, češ, vse južnoštajarsko razumništvo drži z njo. Ni res! Tudi naj omenimo, da ni res, da bi se č. g. Žičkar kje vsiljeval. Zaradi dolgega dopisa v 8. štev. našega lista je bil celó nevoljen na nas. To je o tej reči naša zadnja beseda!

(Slov. volilni možje) kmečkih občin se dne 17. marca zbirajo ob 8. uri zjutraj na teh-le krajih: V Mariboru v hotelu »Stadt Wien«, v Ljutomeru pri g. J. Vaupotiču, na Ptuj v »Narodnem domu«, v Rogatecu pri g. Jož. Lesjaku »zur Sonne«, v Brežicah v »Narodnem domu«, v Celju v »Narodnem domu«, v Konjicah v posojilnici, v Slov. Gradcu pa v običajni gostilnici.

(Naš kandidat za mestno skupino Celje-Brežice), g. dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju, se bode predstavil gg. volilcem na teh volilnih shodih: dne 12. marca v Sevnici; dne 13. v Žalcu in dne 15. v Šoštanju. Drugi volilni shodi slede. Gg. volilci, pridite v obilnem številu!

(V Žalcu) skliče dne 13. sušca popoldne ob 3. uri kandidat za IV. kurijo Celje-Brežice, g. vitez Berks, volilni shod. Shod se vrši v dvorani gostilne Hausenbichler in se vabijo volilci, da se v obilnem številu udeležijo tega shoda in ondi izrečejo svoje želje.

(»Kako so neki ti obogateli?«) Tako so se popraševali sosede kmetiča ob državni cesti iz Slov. Bistrice v Konjice. Ko so ljudje začeli trditi, da so ti ljudje našli denar, katerega so bile baje neke nune zgubile, je c. kr. okrajno sodišče konjsko vso rodbino vtaknilo v preiskovalni zapor. Črez par dni je pa vse zopet izpustilo, ker se baje ni dalo drugega spričati, kakor to, da je nekda revna rodbina si v 15 letih prigrisposodarila imetja, vrednega do 15 tisoč gld. Gotovo redka prikazen v naših slabih časih!

(Vojaški nabor) bode letos dné 1.—3. aprila v Cmureku, 5. in 6. aprila v Radgoni, 20.—22. aprila v Arvežu; 17.—22. maja v Mariboru; 24.—26. maja v Slov. Bistrici, 28. in 29. maja pri Sv. Lenartu v Slov. gor. in 31. maja za mesto Maribor. — Dne 1.—3. aprila v Brežicah, 5.—7. aprila v Kozjem, 8. in 9. aprila v Sevnici, 10. aprila za mesto Celje, 12.—14. aprila v Konjicah, 20.—22. aprila v Mozirju, 23. in 24. aprila na Vranskem, 26.—30. aprila in 1. maja v Celju, 3. in 4.